

LBRIS

We know
books

ANDREI RUSE

**CE
RĂMÂNE
DIN
NOI**

Hyperliteratura

Cuprins

I.....	II
2.....	3I
3.....	49
4.....	73
5.....	93
6.....	IO9
7.....	I27
8.....	I53
9.....	I7I

Sunt rari oamenii care îți pot marca viața dintr-o singură întâlnire. Și cu atât mai puțin un astfel de eveniment poate avea loc când ești izolat în casă. Însă exact asta i s-a întâmplat lui Frederic.

Abia ce-și înfipsese vârful picioarelor în pucii călduroși de casă. Își aprinsese o țigară. Sorbise puțin din cafeaua fierbinte și, tocmai când să se întindă după romanul care zăcea pe masa din bucătărie de câteva zile, soneria a spart liniștea apartamentului.

Aproape că și uitase cum suna. Un fior i-a traversat tot corpul și i-a tăiat răsuflarea. A trebuit să tușească ca să poată respira din nou.

Niciun vecin nu-l deranjase vreodată. Dacă administratorul sau proprietarul voiau ceva de

la el, știa că era de-ajuns să-i trimită un mesaj. Colegii de muncă habar nu aveau unde stă și, altfel, nu aștepta musafiri. Nu avea rude în oraș. Nici prieteni.

Serile ca aceasta, de vineri, curgeau de câțiva ani la fel, ca un ritual de care devenise dependent: dușul scurt, cafeaua columbiană neagră care învăluia cu mireasma ei puternică camerele, și cartea pe care o începea de fiecare dată în jur de ora șapte, iar oricâte pagini ar fi avut, o termina până dimineața.

Cineva o fi murit, și-a zis. Apoi a înlocuit imediat gândul cu lucruri mai prietenoase. Poate s-o fi spart vreo țeavă în bloc. Poate pisica vecinei de sus scăpase și stăpâna ei o căuta de zor. Sau mai rău, s-a încruntat el, câțiva dubioși la costum voiau să-l tragă într-o sectă.

A hotărât să ignore întâmplarea, când sone-ria s-a auzit iar, ceea ce l-a neliniștit și mai tare. S-a dus încet până la ușă, cu mișcări calculate parcă milimetric, încât să nu se audă niciun foșnet, pentru a spiona pe vizor. Un bătrânel elegant aștepta răbdător pe holul parterului cu mâinile împreunate la spate și nu părea să aibă vreo intenție de-a se da bătut până nu i s-ar fi răspuns.

Frederic a încercat să-l găsească în amintirile sale, dar n-a reușit nicicum. Minte i s-a dus în locuri și timpuri atât de îndepărtate, că nici nu mai știa dacă erau adevărate sau închipuiri. Și totuși chipul bărbatului îi era familiar. Ca gustul unei plăcinte din copilărie.

Când l-a văzut pregătindu-se iar să sune, a deschis ușa și i-a aruncat o privire răutăcioasă.

Bătrânul i-a zâmbit cald. Îl învăluia un iz puternic de parfum de mosc.

– Bună seara, i-a zis protagonistul nostru pe un ton rece.

– Îmi pare nespus de rău să vă deranjez, domnule...

– Spuneți, vă rog – și se aștepta să audă ceva despre o așa-zisă mașină în pană, un portofel pierdut, o băbuță într-un spital din apropiere sau, oricum, altă bazaconie pentru care să fi fost nevoit să-i dea niște bani.

– Vedeți dumneavoastră, în casa aceasta m-am născut și mi-am petrecut copilăria. A fost apartamentul părinților mei.

Dintre zecile de variante care îl străfulgeraseră atunci, n-o văzuse pe asta.

– Știu că s-ar putea să găsiți inoportun ceea ce am să vă rog și, credeți-mă, n-aș vrea să vă răpesc câtuși de puțin din timp, dar am bătut

o grămadă de drum să-l mai văd o dată. Sunt plecat din țară de zeci de ani și, sincer vă spun, până mai devreme nici nu eram convins dacă această clădire veche mai există.

Frederic a rămas ușor încurcat.

– Iertați-mă, ce neisprăvit sunt! și-a pus bătrânul deodată mâinile în cap. În primul rând, mă numesc Eugène. Eugène Rosier, după care a băgat mâna în pardesiul său negru, de unde a scos un portvizit de piele și i-a întins din acesta o carte de vizită.

Era cât se poate de simplă, dintr-un carton alb, pe care scria cu negru numele, titulatura de avocat și, dedesubt, telefonul.

– Sunteți francez?

– Și francez, deși m-am născut aici, a râs domnul Rosier. Tocmai ce-am aterizat de la Paris.

– Vreți să spuneți că ați venit tocmai din Paris pentru...

– Ciudat, știu cum trebuie să sune. M-am gândit zile întregi cine oare îmi va răspunde și cum aş putea să-i explic cât de important este pentru mine să revăd acest loc, fie și pentru câteva clipe. Slavă Domnului că sunteți bărbat. Altfel aş fi intrat în pământ de rușine să îi cer unei doamne să mă poftască așa, pe nepusă masă, înăuntru. Unde s-a mai pomenit așa ceva?

– Poate v-ar fi primit, de unde știți?

– După ce în prealabil ar fi sunat la poliție, cu siguranță.

Frederic rămăsese cu privirea pironită pe cartea de vizită.

– Trebuie să recunosc că mi-ați stârnit curiozitatea, i-a zâmbit el. Căci n-am cum să nu mă întreb pentru ce ați făcut atâta drum, după cum spuneți, să vedeți un apartament care, oricum, nu cred să mai aibă nici cea mai mică legătură cu casa pe care dumneavoastră o știți cândva...

– Ah, dragul meu...

– Frederic, s-a prezentat într-un sfârșit. Sau mai simplu, Frid.

– Dragul meu Frid, atunci – sper că-mi permiți –, crede-mă că îmi este greu să-mi argumentez sau să-mi justific această vizită. Și, da, nu mă aștept să se fi păstrat mare lucru, deși cine știe? Ai rămâne surprins să afli că, oricât de iute și amețitor se schimbă lucrurile, în esență rămân de multe ori la fel.

Însă între pereții acestei case s-au petrecut chestiuni de o însemnătate cutremurătoare pentru mine. Tocmai că din cauza lor am fugit cât am văzut cu ochii, căci m-ar fi răvășit atât de tare, încât să nici nu mai pot trăi. Sau, în orice caz, nu așa cum s-ar fi convenit trăită o viață normală.

Doar vârsta înaintată, și încă o dată o să-mi cer scuze, căci nu vreau să împovărez pe nimeni cu problemele mele, mi-a îngăduit să am puterea să mă întorc. Ba chiar aș spune că nici n-aș putea să mor dacă nu mai văd măcar o dată aceste încăperi. Ar fi și asta o chestie, să devin nemuritor, a râs domnul Rosier. Asta mi-ar mai lipsi!

– Dar ce s-a întâmplat aici? Mă speriați...

– Ah, nu! Iată cât am exagerat! Nu e vorba de o crimă sau vreo istorisire cu stafii, poți să stai liniștit. De fapt, vorbesc de amintirea părinților mei și nimic mai mult. Uite ce îți propun, căci bănuiesc că nu ai chef de un necunoscut picat de niciunde pe capul tău. Aș putea să revin în oricare altă zi, care să îți convină, numai s-o stabilim.

– Dându-mi seama cât efort ați depus să reveniți aici – și-mi imaginez că nici nu v-a fost ușor să mă abordați –, aș fi lipsit de orice brumă de empatie dacă nu v-aș invita înăuntru.

– Ai o inimă uriașă, dragă Frid. Până la urmă sunt doar un străin care n-a făcut nimic pentru a merita atâta bunăvoință, și-a înclinat el umil capul.

– Oricum nu făceam mare lucru, voiam doar să citesc...

– Ah, a îngânat bătrânul, îmbujorându-se. Iată deja ce îți spuneam, că lucrurile se schimbă, însă deseori rămân la fel. Când eram copil, casa aceasta era ticsită de cărți. Tatăl meu era chiar scriitor. Sau cel puțin visa să devină unul.

– Uimitor, s-a minunat și Frederic. Căci unul dintre motivele pentru care am închiriat apartamentul este chiar biblioteca lui uriașă... Acum trebuie neapărat să vă arăt volumele și să-mi spuneți dacă aparțineau familiei dumneavoastră, eu am crezut că sunt ale proprietarului.

– Deci nu dumneata deții apartamentul?

– Nu, dar locuiesc de câțiva ani buni aici. Îl știți cumva pe domnul Matteo Hans?

– Numele nu-mi spune nimic, dar eu am pierdut firul vieții acestei case demult.

– Înseamnă că părinții dumneavoastră l-au vândut?

– Ei, dragul meu Frid, aici treaba devine nițel mai complicată. Când am fugit eu în lume, sărmanul meu tată, a cărui minte era deja pierdută, voia, într-adevăr, să-l vândă. Numai Dumnezeu știe prin câte mâini o fi trecut ca să ajungă la acest Hans și de la dânsul la dumneata. Dar ia spune-mi, e în vârstă?

– Dimpotrivă, e chiar mai tânăr ca mine.

Bătrânul a ghicit că Frederic trebuia să fi avut în jur de patruzeci de ani, poate nici atâta, și avea dreptate.

– Atunci cu siguranță că nici el nu știe prea multe. Și cred că-i mai bine, pentru că nici nu vreau să aflu.

– De ce? Ce s-a întâmplat cu tatăl dumneavoastră?

– N-am nici cea mai vagă idee, a făcut ochii mari vizitatorul. Aveam doar douăzeci de ani când l-am văzut ultima oară, și îl uram neșpus. Lesne de priceput că s-a stins de cine știe când, poate chiar de-atunci. Eu așa am bănuț tot timpul.

– Era bolnav, să înțeleg?

– Bolnav de inimă rea, poate.

Frederic a devenit intrigat. Și-a dat seama că fusese nepoliticos, ținându-l încă pe domnul Rosier în ușa.

– Vă rog, haideți înăuntru.

– V-am spus, a ridicat bătrânul mâinile nevinovat, pot veni în orice altă zi. Chiar nu doresc năicium să te inoportunez.

– Insist, i-a zămbit Frederic, văzând cum chipul lui Eugène se luminează brusc.

– După cum ziceam, s-a amuzat musafirul făcându-și loc în antreu, m-am gândit la multe moduri în care această discuție ar fi avut loc,

iar de cele mai multe ori mă imaginam cu ușa izbită în nas. Nici nu știi ce bucurie îmi faci!

– Atunci vă recunosc și eu că nici în ruptul capului nu mi-aș fi închipuit c-o să primesc un străin, iar povestea dumneavoastră mi s-a părut cusută cu ață albă. De fapt, încă mai am oarece dubii că nu e o înscenare tare iscusită.

– Ba chiar ar fi fost absurd să socotești altfel! Dar îți jur că n-am niciun plan ascuns. O să rămân doar o anecdotă ciudată, pe care s-o istorisești luni dimineața la muncă, și atâta. Vai, dar mirosul de cafea este extraordinar!

– Doriți una? l-a întrebat Frid, luându-i perde-siul pentru a-l agăța în cuier. Este un soi columbian pe care l-am descoperit de curând și de care nu mă mai satur!

– Oricât de mult mi-ar surâde ideea, chiar dacă ora este înaintată, nu aș îndrăzni.

– Haideți, e doar o cafea...

– Nu, e un deranj, oricât de mic. Mozaicul! a sărit apoi deodată domnul Rosier privind pe jos, în holul semi-întunecat. Iată, dragul meu, că a rămas neschimbat! Dumnezeule, a zis el cu ochii înlăcrimați, m-am gândit la o sumedenie de lucruri, la biroul tatei, la culoarea gălbuie a pereților ori candelabrul din sufragerie, la felul în care cădea lumina dimineața în dormitor, la

jazz-ul care răsuna din patefonul vechi, chiar și la fumul de tutun, nu îți mai povestesc de rochiile mamei, de parfumurile ei și masa de machiaj unde avea întotdeauna măgele, de toate culorile și mărimile, câte amintiri nu m-au năpădit până ai răspuns, dar mozaicul chiar îmi ieșise cu desăvârșire din minte.

Eugène a oftat prelung și și-a acoperit gura cu mâna dreaptă, parcă înlemnit de uimire.

– Îmi cer scuze pentru spectacolul meu! Poate că n-a fost cea mai strălucită idee și nici n-ar trebui să intru. Poate că ar fi bine să plec.

– Ei, taman acum să vă răzgândiți? Haideți să beți o cafea și să vă liniștiți.

– Planul meu, să știi, era să vin abia mâine. După ce m-aș fi odihnit puțin. Am rezervat câteva nopți la Schweizerhof, însă, cuprins de nerăbdare, de parcă cineva mi-ar fi luat mințile și alta nu, am luat direct taxiul de la aeroport aici.

Frederic l-a invitat pe ușa din dreapta, care dădea în bucătărie.

– Spuneați că tatăl dumneavoastră era scriitor?

– Ah, din nou am exagerat, a surâs bătrânul, privind curios camera, în care de data asta nu se mai găsea nimic familiar.